

Հ Ա Յ Ո Ւ Հ Ո Գ Ի Ն

Ի՞նչ է հոգին, Հայու հոգին, հարցուցի մերթ ինքզինքիս,
 Ու մերթ լացաւ ու մերթ խնդաց իմ հոգիս,
 Անյոյս լացաւ և յոյսերով խօլարշաւ
 Մըրըկաթեւ մինչեւ ի փառք խոյացաւ,
 Որմէ՛ յետոյ նորէն հարցուց տխրագին՝
 Ի՞նչ է հոգին, Հայու հոգին...:

Ի՞նչ է հոգին, Հայու հոգին, ինքզինքիս դեռ հարցուցի,
 Ու ինչպէս ամպ մը երեւցաւ ան ինծի՝
 Որ կ'իջնայ վար ու մառախուղ կ'ըլլայ մերթ
 Եւ մերթ ճերմակ ու վարդագոյն, թերթ առ թերթ,
 Կը տարածուի երեսն ամբողջ երկինքին,
 Անհո՛ւն հոգին, Հայու հոգին...:

Ի՞նչ է հոգին, Հայու հոգին, կը հարցընեմ դեռ, աւա՛ղ,
 Ու կը գտնեմ զայն ցելսի մէջ կիսաթաղ.
 Բայց զերդ զինուոր մ'որ կը կոուի անդադար՝
 Յեխն ալ, կ'ըսեմ, զայն աղտոտել չի կրնար,
 Եւ ընդմէջէն ես իր ցելսին՝ սարսուղին,
 Կը համբուրեմ՝ Հայու յոգնած, սո՛ւրբ հոգին...:

1918

ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ